

Nyhedsbrev 39, oktober 2016

Kære fredsvagt-venner og støtter

Alle tidligere Nyhedsbreve kan læses på http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_19, _18, etc. Fra 20 og opefter hedder linket http://fredsvagt.dk/off/dokumenter/Nyhedsbrev_20.pdf _21.pdf etc

Juli brød vi linjen så der findes ikke noget nr 38

Hvis man ikke ønsker at modtage FredsVagts Nyhedsbreve så send en mail uden indhold med subjekt 'Nyhedsbrev nej tak' til bo@fred.dk fra den mailadresse det modtages på.

Hvis man ønsker at støtte os pekuniært er vores bankkonto 8401 1041096

BOLDEN FOR I DAG ER SPILLET UD

Vi kan nu konstatere at der var ikke nogen i den aktive fredsvagt der trillede nyhedsbrevsbolden videre efter jeg, med et par udsættelser, opgav at være til mere inspiration, for håbet om en bedre verden, for jer. Jeg besluttede at 'far' er flyttet hjemmefra, nu må I klare jer selv. Og det gør I (!) – jeg har før udtrykt min glæde over det. Men altså Nyhedsbrev...

'Far' er jo dog vendt lidt tilbage efter at ha sundet sig med en nødvendig retræte, der muliggjordes af flytning til nyt hus og have; den slags kræver praktisk omsorg for det nære og positive; lige hvad en træt misantropisk fredsfar havde brug for, og stadig har brug for. Der er et væld af store nære opgaver forude for at få dette hus og have til at blive som vi gerne vil ha det. Herligt. Her i sommeren har jeg bygget 30 m2 skur.

Men jeg passer stadig mit arbejde og kommer således jævnlgt til byen, og så kan det passes til at snuppe en fredsvagt nu og da, ujævnt fordelt. Og qua nye tider i vandkanten – det er meget bedre end jeg turde tro her i Sax; tiden er ikke gået i stå, og husene er ikke kondemnerede. Og kærligheden har det godt. Ja qua nye tider er der således også mere overskud til at møde fornødelsen og afmagten for alle de udstødte, hykleriet på Borgen og i mediemaskinen.

Massemyrderiet i krigenes perverse destruktion. Ligegyldigheden hos det angiveligt demokratiske folk.

Og mere overskud til at glæde sig over den seje kerne-fredsvagt-kreds der holder dette samfundskritiske kunstværk levende dag efter dag, her primo oktober er vi jo kommet til 5462.

Anden januar 2017 er det fire femtaller: kryds i kalenderen.

Jeg har lige været ude i min have hvor fuglene kvidrer lystigt i solnedgangen og alle dagens vinde har lagt sig, og tænkte på Tilbageretogets Helte af Hans Magnus Enzensberger, som formand for Fredsministerium Hasse Schneidermann nævnte for mig, da jeg meddelte min tvivl på om jeg ku være til gavn og nytte ved ministeriets planlagte fredshøjskole på St. Lærkegård, 4 km fra Allinge, fra om søndagen inden folkemødets start om torsdagen, ja og ved Folkemødet i det hele taget; tilbageretoget er jo en af min depressionens kilder; vi er på stadigt tilbageretog. Folket vil ikke lytte, orker ikke forstå. Men så må vi klare tilbageretoget med livskraft og humør, så Hasse fik mig overbevist om at jeg /vi – fru en var med, sæfæli sku til Bornholm i uge 24. Det viste sig at være rigtigt.

FOLKEMØDE

Dette er egentlig ikke specielt relateret til FredsVagten, som dog var formelt repræsenteret ved Doris og undertegnede. Men jeg vil alligevel gerne benytte taletiden til at agitere for et godt og givende samvær i danske fredskredse. Der var alvor og leg, der var 'cirkel' morgen og aften, der var arrangementer og 'Mobile Events', der var Helger og Larsen totalt timet, der var solskin og regn, der var fællesskab om god vegetarisk mad og ditto diskussioner, guitarer og sange.

Den der 'cirkel' kræver lige en forklaring:

Søndag morgen kl 8 begyndte Fredshøjskolen med lidt morgengymnastik for de der ville. Og bagefter var der 'cirkel'. Det gik helt enkelt ud på at hver talte i et afmålt tidsrum, om forventninger til dagen – eller hvad man havde på hjerte. Og det var i cirklen ikke tilladt at kommentere med andet end et 'håu!' (for indianere), eller 'hørt', om man vil, som tilkendegivelse til det sagte. Og når

man havde sluttet sit indlæg og det var den næstes tur, måtte denne ikke føre disput mod tidligere indlæg, men sku alene forholde sig til sine egne følelser og visioner. Magisk i al sin enkelhed. Man ku komme med sit indlæg uden at behøve at være bange for at det sku bli latterliggjort og sablet ned, og qua det at man ikke må kommentere så lytter man jo bedre. En terapeutisk foranstaltning så enkel.

Vi gjorde det igen om aftenen; reflekterede over dagens begivenheder /følelser. Nogen havde af og til svært ved at følge spillereglerne, når følelser boblede over, men det reguleredes i mindelighed, så tak til Dorte Lykke som ledte cirklerne.

Om formiddagen var der dømt studiekreds, og om eftermiddagen praktisk forberedelse af de dér Mobile Events vi havde tilmeldt programmet. Det var jo sådan i år at fredsministerium ikke havde noget telt på Kæmpestranden; det var et miss, men betød samtidig en besparelse på ca 15.000 og at vores fredskræfter blev spredt mere ud i folkemødets masser.

Det blev nogle reelt hyggelige givende samværsdage i fredens tegn på den gode St. Lærkegård mellem Tejn og Olsker. Vi var 11 til 15 i dagenes løb. Det kan stærkt anbefales.

Vi startede morgenen med en sang og her kom jeg spontant i tanke om den gamle morgensang jeg lærte på Tvind for 40 år siden:

Vågn nu op af dine drømme
livet må du ej forsømme
der er brug for dig og dine kræfter.

Flagermusen er nu fløjet
kom så ud af nattetøjet
bolden for i dag er spillet ud

B-stykke (kan synges som kanon)
Natten er forbi
og dagens lys
det bryder frem.

Og det viste sig at Dorte ku den også, og så måtte resten bare lytte sig ind :-)

HELGER OG LARSEN

Vi havde en aftale om at disse old fashioned stand-up'ere sku lave noget sammen med os. Og det blev SÅ smukt.

Torsdag eftermiddag kl 16 havde vi vor debut i Mobile Events på Cirkuspladsen foran hovedscenen, hvorfra to timer tidligere Den Lille Svindler og Bornholms borgmester m.fl havde åbnet Fårlkemødet. Vi kom med trubadur-musik gennem hele byen ved vor fredstrubadur Henrik Ginderskov og undertegnede som følge (se billeder herunder) og udråber af aftenens arrangement: Helger og Larsen på Lærkegården kl 20 – gratis!.. Og vore fruer der smukt svingede fredsfanerne gennem mylderet i byens indre gader. Det var en STOR oplevelse, for stor til at vi selv ku ta billeder af den, men andre tog en million :-)

Netop som vi, efter en halv af den hele time vi havde på vores mobile event, havde afleveret vore taler og sange kom i pink dress Helger og Larsen med deres Discount Drama og overtog scenen dér på pladsen i eftermiddagssolen på Fredsministeriums vegne. Der var en gedigen kødrand omkring vore kendisser som på ægte folkelig manér havde stillet sig på hver sin murerspand og udråbte deres budskab helt uden irriterende elektronik. Det var storslået i fredens tegn.

Og som sagt havde vi; fredsministerium, den eksklusivitet at de optrådte for os på gården kl 21 kvit og frit. Herre sjovt. Tak siger vi for sammenhold.

først øvede vi lidt for de ankomende gæster

ved
Kæmpestranden,
syd for byen

Og efter en time med den samme glade
sommersang som Henrik har skrevet, nåede
vi frem til Cirkuspladsen

Jørgen havde lavet en lille 'bod' som han havde hængende på maven til underskriftindsamling, og pyntet med alle de små flag han producerer – genialt god ting, både flagene, men også den lille papsammenflikning.

Og så havde vi så vores time på Cirkuspladsen. Her er det Carsten Andersen fra Nej til Krig Århus, der holder kampfly-talen.

Derefter tog vi et par sange og lidt til det løse, og udråbte igen aftenens arrangement på Lærkegården.

Og sang Midsommersangen som rører danskens hjerte (på shub's melodi, skal det være folkeligt...)

Og SÅ: Krølle Bølle News i højeste gear: Larsen og Helger, det trak masser af opmærksomhed. Ægte folkelig stil fra nogle 'ølkasser' ~ plastic murerbaljer, som truede med at bryde sammen under vægten, men det blev der så joket lidt over. Ingen elektronisk forstærkning, og så meget desto mere lydhørhed fra den folkemasse der samlede sig omkring os. Det var en dejlig cadeau til det arbejde vi laver. Og så tilbage til gården hvor vi sku forberede deres komme om aftenen i vores spisesal på Lærkegården.

Det var så smukt og timet. Det var perfekt karma, det var solskin, det var hele turen gennem byens mylder, herunder et besøg i Klostergården hvor DI holdt til; Henrik gik spontant ind ad porten, og så måtte jeg jo følge med. Og sjovt var det, og på vejen tilbage nogle timer senere mødte Betina og jeg en mand der spontant takkede os for den venlige optræden...

TILBAGE TIL FREDSPLADSEN OG SOMMEREN

Henover pladsen er der øde.

Her og der går nogle mennesker; men pladsen er stor. Jeg har kridtet det manende igen og igen om Fogh og Løkke.

Sommeren bager over slotspladsen og hvad fatter de derude.

Den der konsensus, hvor kommer den fra. Selv ikke denne benhårde anklage anfægter den ligeglade konsensus...

Vi har i nogle måneder haft besøg af en hvid due. Den har fundet fred og foder nede hos os, så nu skal vi også til at ha duefoder i vore gemmer.

FREDSLØB 2016

I erkendelse af min metaltræthed er jeg ikke så meget på mere, som før nævnt.

Så jeg vil i stedet forsøge at følge med i hvad der blir lagt ud af billeder og kommentarer rundt omkring.

På en måde er det hverdag og således ganske banalt, på den anden side er det hverdag og således selve livet i sit møde med andre mennesker, og den tyste homøopatiske effekt; sommerfugle-vingeslaget ved Singapore der initierer storm i Nordatlanten.

Og som man gør i livet blir vi hvert år et år ældre, men vi lever.

Sommeren startede med et brag 1. maj efter en totalt vinterkold forårsfinale i april... årets aprilsnar. Det var mens der var fredskonference på Tvind.

Og 5. maj var der [Fredsløb](#), hvor FredsVagten var en post inde i Sct. Jørgens Gård i solen på en totalt sommerlig Skærtorsdag.

Det var en relativ succes hvor Kristian og ... (hvem?) var tilstede... hvem har taget billederne... Jessie (?)

Selv oplevede jeg dagen sammen med Kunstnere for Fred på post i Skindergade

Ungdommen er hjertet, dem vi har sat i denne verden og således har ansvar for. Jeg har sagt det før og jeg gentar: VI LÅNER JORDEN AF VORE EFTERKOMMERE. Næh det hjælper nok ikke at råbe, så i stedet må vi bare leve i glæden i hverdagen og huske på musikken, og få TID til den, og FRED i sjælen, ikke stress.

Det er balancen mellem at det er blodig alvor, men ikke skræmme folk væk med det... og blir det så harmløst i stedet (?) Jeg er tilhænger af pointeringen på løgnene omkring 9/11; det er IKKE et retssamfund værdigt at acceptere at de magthavere løj så vandet drev, men det er tabu for dem der mener at det skræmmer mere end det gavner. For andre er det umuligt at forestille sig et retsopgør uden at 9/11 inddrages.

*Christiansborg siger Nej til krig.
God søndag fra Jessie!*

Sådan! Civil ulydighed primo juli. Deres skævvredne regler skal udfordres; VI må ikke sætte et banner op på muren, men de derinde må sende landet i krig på baggrund af løgn og bedrag.

Tak til Jessie som har entret vor stand med stor kreativitet og energi i efteråret netop som jeg trak mig.

Hun tog i foråret initiativ til at kreere et FRED-flag, hvis prototype hun første gang præsenterede primo april

Hvornår det kom på husker jeg ikke og undrer mig at jeg ikke lige kan finde billeder af det. Men i løbet af sommeren, og i skrivende stund; primo september, holder det fint skansen.

FLAGSITUATIONEN

Og så skete der jo det primo august at vor italienske leverandør af flag meddelte at de havde stoppet produktionen da afsætningen var for lille. Panik panik.

Vi købte restlageret som viste sig at være franske PAIX, så dem har vi nu 150 af og så er det slut med salget. (I skrivende stund har vi endnu til gode at på et stormøde beslutte hvordan vi skal prioritere de sidste flag... måske det ikke er noget problem da der ikke vil være nær så stor efterspørgsel til det franske) Men her er det danske FRED ultimo august altså en realitet

Imens kører spillet videre derude. Absurditeterne hober sig op. Lad mig dele lidt tanker fra vores opslagstavler, her fra Politiken:

Irak-krigens ofre skal kende sandheden

Uden sandheden får vi ikke taget det nødvendige opgør med 15 års krigsdeltagelse, der har kostet Irak og resten af verden alt for store ofre. Danmark bør som et minimum genåbne Irak-kommissionen og stille de ansvarlige politikere til ansvar.

[Tegning: Anne-Marie Steen Petersen](#)

Leila Stockmarr, Ph.d. med speciale i Mellemøsten og udenrigspolitisk rådgiver hos Alternativet

Irak-krigen startede på de vestlige regeringskontorer for mere end 13 år siden. Alligevel er det først nu, vi ser konturerne af en reel afklaring af grundlaget for krigen.

I Storbritannien er Chilcot-kommissionens undersøgelse af grundlaget for Irak-krigen i 2003 kommet frem til de ikke så overraskende konklusioner: Militærintervention var ikke sidste udvej, påstanden om Saddams besiddelse af masseødelæggelsesvåben var ikke tilstrækkelig underbygget, det folkeretslige grundlag for krigen haltede gevaldigt, og man satte fra britisk hold

ind med massive - men voldsomt uigennemtænkte - militæroperationer. Og det er blot et par elementer fra den længe ventede og voldsomt kritiske rapport.

Naturligvis omhandler konklusionerne den britiske proces op til krigen, men det giver også en nærliggende anledning til at se på den danske.

RASMUS BRYGGER [De borgerlige svinger groft ved at nedlægge Irak-kommissionen](#)

Hvad handlede Irak-krigen om? Et banalt og forsimplet, men ikke desto mindre et centralt spørgsmål, der stadig presser sig på. Chilcot rapportens konklusioner viser os, at det, der blev fremstillet som en legitim forsvarskrig, nærmere var en ulovlig angrebskrig. For hvad skulle en storstilet krig mod det brutale Saddam regime egentlig forsvare os mod? Mod Al-Qaeda - et stadig mere og mere hovedløst terrornetværk (som en fjernelse af Saddam jo ikke ville eliminere)?

Dansk krigsdeltagelse er ikke længere kontroversiel. Beslutningen om at deltage i nye krige gives mindre og mindre vægt

Mod et Saddam-regime, der selv skulle have interesse i at angribe vores del af verden med masseødelæggelsesvåben (som vi stadig ikke har bevist for fandtes)? Eller blev den omkostningsfulde krig sat i gang for at redde den irakiske befolkning fra en brutal diktator? Nok mindre sandsynligt...

Måske er forklaringen nærmere, at Blair efter 11. september valgte at indordne sig Bush-doktrinen – den amerikansk ledede 'krig mod terror' og kampen for at skabe en ny global verdensorden. Det skete uden mærkbar skelen til hverken folkeretten eller FN's sikkerhedsråds henstillinger og udbredte rationelle sikkerhedskalkyler. Måske var det simpelthen en hovedløs politisk prioritering om at følge USA i last og brast? Uden blik og forståelse for de helt uoverskuelige politiske konsekvenser kombineret med en alt for optimistisk læsning af det politiske klima i Europa efter 2001? Under alle omstændigheder bragte det os i centrum for en krig, vi ikke burde have kæmpet. En krig med store menneskelige konsekvenser.

SØREN PIND [Jeg ved ikke, hvem der ikke har vidst hvad](#)

Herhjemme lever vi desværre i skyggen af vores egne krige. Dansk krigsdeltagelse er ikke længere kontroversiel. Beslutningen om at deltage i nye krige gives mindre og mindre vægt og foretages i lukkede cirkler af politikere, forsvarsfolk og embedsmænd, hvor politiske udfordringer for ofte reduceres til militærteknik. Vi i befolkningen får at vide, at vi skal være på vagt, vi skal handle 'proaktivt'. Det er den nye virkelighed med terror og nye bølger af islamisme, siger de.

I den bredere debat taler vi alt for sjældent om vores krige. Vi slår krigens realiteter hen som et stykke (ubehageligt) historie. Som krigsførende er vi som nation år efter år blevet spundet ind i et væv af skrækscenarier, der i stigende grad og med en næsten isnende ironi er blevet til selvopfyldende profetier.

Men naturligvis har det stor betydning, at vi nu på 15. år er et land i krig. Det har rykket vores moralske og etiske grænser. Vi har gjort krig til et nødvendigt onde, hvor vi i mindre grad sætter spørgsmålstejn ved krigens præmisser og konsekvenser. Det skaber en oplevelse af, at krig ikke har konsekvenser for os, at krig er en (ulykkelig) betingelse for, at vi kan forsætte som hidtil. Krig normaliserer vold som politisk sprog og gør vores politik mere forrådet.

Vi er holdt op med at begræde, når 250 mennesker, dræbes af en bombe under ramadanen i et shopping center i Bagdad. Masse mord reduceres til Islamisk Stats onde. Ikke et ord om vores totale

svigt over for den irakiske befolkning. Det vakuum, vi med vores favorisering af shiitiske-eliter var med til at skabe, hjalp med til at give grobund for Islamisk Stat. Det glemmer vi.

Regeringens nedlukning af Irak-kommissionen er det mest eklatante eksempel på ansvarsfralæggelse

Krig har meget virkelige konsekvenser for dem, der bliver slået ihjel. Og for dem, der ikke kan tage hjem, når missionen ebber ud.

Midt i alle disse storpolitiske ligninger glemmer vi for ofte én ting: De hundredetusinder af civile irakere, der har mistet livet og de millioner, der måtte forlade hus og hjem. Mennesker, der frem til 2003 levede under massiv undertrykkelse fra Saddam og et ødelæggende sanktionsregime. En befolkning, som fra 2003 har levet under ekstern militær besættelse og siden har levet i et fragmenteret, korruperet Irak. Og tilmed nu med truslen fra Islamisk Stat, dusinvis af selvbestaltede militser og et langt fra repræsentativt regime, som agerer vestens håndlanger. Tabte menneskeliv og skæbner, der i dag blot er blevet til hengemte fodnoter af statistik. Mennesker, der hverken dengang eller i dag har en stemme, der kan overdøve krigseliternes magtsprog. Mennesker, der kun har tabt, tabt og atter tabt til krigen.

Siden Irak-krigen har vi gjort stort set alt andet end at tage ved lære af vores fejl. I stedet har vi siden 2003 kastet os ud i nye krigseventyr uden folkeretsligt mandat, bestilt flere kampfly, foretaget markante nedskæringer i den langsigtede udviklingsbistand og støtte til FN. Og - ikke mindst - lukket en kommissionsundersøgelse af Danmarks krigsdeltagelse ned. Det skriger til himlen.

TIDL. OVERKONSTABEL [Magteliten snyder os for sandheden om krigen](#)

Men hvorfor er det så vigtigt at tage ved lære af de fejl, vi begik i Irak? Det er det, fordi Irak-krigen på mange måder er arnested for Mellemøstens store kriser. Hvis man tror, at Irak-krigen er historie og et overstået kapitel, bør man kaste et blik på den fatning, Mellemøsten befinder sig i i dag. Så er man hurtigt kureret for den tanke. Irak-krigen har været med til at destabilisere en hel region, trukket gamle fronter op og skabt nye brudflader. Pulveriseret hverdagen for millioner af mennesker, og kastet den sidste tro på vestens gode hensigter i Mellemøsten på den historiske mødding.

Irak-krigen er så langt fra ovre, den raser endnu og har også spredt sig. Til krigen i Syrien, til det der kaldes Islamisk Stat, som krigen også har været med til at nære grobunden for. Krigen lever videre i de daglige kampe i Irak mellem stat og oprørere, blandt de mange millioner af flygtninge, der lever i verdens lejre eller driver fortvivlet rundt i gummibåde på Middelhavet.

Krigen lever i Bagdads bombeplagede shoppingmalls og hos den globale våbenindustri, der nyder kronede dage og i hovederne på de soldater, der blev sendt på en umulig opgave. Lukker vi øjnene for krigens konsekvenser mindsker vi chancerne for at handle fornuftigt i fremtiden.

Krig har også store konsekvenser for en krigsførende nations fællesskab og for demokratiet. For grundsubstansen af et demokrati er vel ikke kun, at folket vælger sine repræsentanter, men også at de folk, der vælges, kan holdes ansvarlige for deres beslutninger og handlinger. Det, der med et godt engelsk ord hedder accountability - at blive holdt til ansvar. Og netop accountability har været et stort set fraværende element i dansk udenrigspolitik siden 2003.

Regeringens nedlukning af Irak-kommissionen er det mest eklatante eksempel på ansvarsfralæggelse. At lukke ned for en igangværende undersøgelse er så absurd en manøvre, at

det tangerer politisk satire. Ikke mindst set i lyset af den britiske proces, hvor man faktisk har vist krigens ofre den respekt at undersøge landets krigsdeltagelse til bunds, gennemføre afhøringer og afkræve Tony Blair og hans regering svar. Chilcots konklusioner burde sætte et eksempel og få regeringen til at genåbne den danske Irak-kommission.

Ja det var et langt indlæg, tak til Leila Stockmarr og Politiken.

MEN STADIG ER DET SOMMER

Ultimo juli på mailen:

Kære fredsvagter

Kl. 13.15 i dag, onsdag, var der fire fredsvagter i gang på én gang med at tale med nogle af de mange mennesker, som var omkring på Pladsen i dag.

Kl. 12 kom Kirsten (føl), og hun taler gerne med folk. Og kl. 13 kom Svanie og Peter. Så derfor var vi fire til stede.

Ja, nogle gange sidder/står man alene på en tom plads, og så er det sjovt at opleve et sådan leben.

Med mit gamle mobilkamera tog jeg dette billede af et par, som tog flere fotos af hinanden og flagene (et yndet motiv).

Men det jeg ikke fik foto af, var da fyren alene stod og tog flere selfies i mange positioner. Ømt og godt syn.

Min dag sluttede med at jeg kørte en kvinde i kørestol hen til Tårnet, hvor hun skulle vente på en veninde til restaurantbesøg.

Vi har mange tjanser som fredsvagt.

fh. Kristian

HVERDAGEN FORTSÆTTER

Hen i august blev vi, som sædvanen, fortrængt af det årlige Ironman-stævne. PH ("Vores egen Ironman", titulerede Kristian ham) foreslog på mailen at vi sku gøre kommunen opmærksom på at vi var blevet fortrængt fra de anviste område. Men der var flertal for at lade det ligge og ikke blande bureaukratiet ind i vores dispositioner.

De kan lynhurtigt føle sig forbigåede... nej tak, lad os bare improvisere i stilhed.

"DANMARKS UDSENDTE"

Og apropos Stockmarr's artikel herover så havde vi jo den årlige flagdag 5. september i en strålende sommerdag, hvor jeg sagde til de forbipasserende dekorerede soldater af alle grader: Irak-kommisionen blev nedlagt!, dine medaljer stinker! Nogen ignorerede mig og nogen svarede igen. Og fredsvennerne gjorde sig lystige over min konfrontative stil. Vi snakker jo meget om hvad der virker, men jeg indrømmer igen og igen at jeg har ikke tålmodighed og diplomatisk evne til at liste eftertanken ind. Jeg håber den alligevel virker gennem den underbevidste (den MÅ være der – så dumme kan folk ikke være) følelse af at de er til nar. Jeg ER konfronterende og parat til at 'slås' med ord. Men politiet kan jeg pr definition ikke 'slås' med og pludselig blev jeg præsenteret for et skilt og et krav om lige at følge lidt med. En undersøgelse af min civile status og et påbud om ikke at råbe efter folk. Jeg indrømmer at jeg af og til råbte når dumheden svarede igen på vej væk fra mig. Og overfor politiet påpegede jeg det absurde i at dem jeg ikke må råbe efter, må slå ihjel på påbud fra kriminelle ledere. Og ynkede osse de to uro'er deres job som 'soldater' for den efterhånden fascistiske stat, idet jeg først påpegede at jeg nødig ville leve i et samfund uden politi.

Mens den ene tjekkede mig over sin telefon snakkede jeg stilfærdigt med den anden som angiveligt var ret enig i mine holdninger, og det tror jeg egentlig på, men osse han/de er jo små tandhjul i den afsporede samfundsmaskine, og prøver vel at tro på at der trods alt er en demokratisk konsensus nedenunder magtens korrupsion. Og at vi trods alt har et samfund som er værd at forsvare... dér skiller vandene, thi jeg tror ikke længere på en positiv ændring indenfor den danske konsensus.

Disse to unge soldater sad, som det ses, lige ved os mens vi satte flag op. Jeg gik hen til dem og 'skældte ud'. De gad ikke høre på mig og bad mig la være at genere dem. Fyren var dekoreret med en medalje hvor der stod Afghanistan, så jeg påpegede at i krig må man finde sig i fjendens ensidige påtrængen, og at min nok var noget mildere end den det danske militær påførte andre lande. Så vrængede de og påstod at jeg ikke vidste noget som helst og at de ikke generede mig. Til det svarede jeg at de generede mig hver eneste dag ved at være dødens håndværkere i de ulovlige krige, og lakajer for de hykleriske ledere der ikke gider undersøge de krige de har sat i gang, men gerne vil sætte nye i gang! Etc.

Jeg er altid usikker på om mine fredskammerater synes jeg er FOR konfronterende, men Angelika roste mig; bare gi dem tørt på!, så var jeg rolig igen.

I øvrigt var vi færre end nogensinde til flagdag. Da selve paraden og de fedtede hykler-talere begyndte kl 15.30 var vi mere end mandsopdækkede af politiet – nu i uniform, som forbød os at synge akustisk. Skru lige lidt ned!, sagde den unge bøsige betjent som formodentlig storsvedte i sin kampuniform. Jeg så på skrømt omkring os: Hvor?, spurgte jeg, står forstærkeren? Du ved hvad jeg mener!, svarede han, du skal ikke stå her og råbe! Jeg råber ikke, jeg synger! Du råber!, svarede han igen mere bøsigt den stakkels unge mand. Og politiet har jo altid ret. Så svarede vi; Kristian førte guitaren, med at synge MEGET lavmælt, og jeg holdt hænderne for munden, mens vi provokerende grinede af absurditeterne og de 8 – 10 betjente der stod og svedte i solen for hykleriet. Og bedst som vi stod dér lød der et BRAG! ovre fra fortovet. Jeg var lige ved at løbe min vej for ikke at blive beskyldt for nogen terrorhandling. Det viste sig at det var et vindue fra tredje sal i Krigsministeriet der var faldet ned lige ved siden af betjentene og en turistbus der holdt der længe. Ingen kom til skade, men det var højst mystisk hvordan det kunne ske; sådan et vindue hopper ikke af sig selv af sine hængsler

STORMØDER

Vi holder fortsat besluttende stormøder hver den første søndag i måneden, nogle gange blir det aflyst; hvis vi højst er tre tilmeldte eller hvis andre relevante begivenheder er på banen, således fx 1. maj der i år jo faldt på en søndag.

Det er nogle muntert anarkistiske møder hvor vi i al snakken alligevel får taget nogle beslutninger om vores fortsatte virke og økonomi. Og så er disse møder også vores møde med hinanden, da vi jo oftest passer vagten alene.

KLAGESANGEN

Og vi diskuterer naturligvis den altid tilstedeværende mangel på aktivister som kan og vil forstå vor ineffektive effektivitet. Den sædvanlige klagesang – vi mangler nye solide medlemmer.

Stadig holder det, men det knirker mere og mere som gamle knogler.

Vi mangler nogle solide stærke typer på 60 plus, der har brug for at få lidt luft for harmen. Prøv det og du vil opdage hvor åben en kreds vi er, og der er masser af luft på slotspladsen.

Vi havde dog en uheldig episode hvor et af vore jyske medlemmer pludselig stod på vagten og ville holde den åben til kl 17. Forskellige forhold gjorde at gemytter stødte sammen og vor faste vagt der havde føl på og sku lukke efter sig, kontaktede mig da vort jyske medlem henviste til mig. Jeg genkendte ham ikke på beskrivelsen. Siden er jeg blevet klar over hvem han er og at han var i sin legale ret. Men han stak ikke fingeren i jorden og stemningen var ikke tillidsfuld og venlig. Sådan kan misforståelser hobe sig op, og denne dag førte det til afvisning, så der blev lagt en klage på facebook.

Jeg fastholder at det var et sammenfald af uheldige omstændigheder, men det var jo faktisk også en fastholdelse af en slags ejerskab til vagten og grejet. For på den anden side har vi et ansvar for kontinuiteten og at vi fortsat kan samarbejde med de falske autoriteter, som er underlagt det formelle, men forvitrede, demokrati. Og de har magten til at fjerne os hvis de vil, selvom deres politiske fundament ikke længere er demokratisk men kapitalistisk. Ejendomsretten er central; den er Gud. Og jo mere der ejes, des mere vrides armen om på demokratiets bestemmelsesret.

Enten går vi ned i fascismens bombekælder; når den umættelige kapital ikke længere kan nøjes med at konkurrere fredeligt, men må indføre krigenes nådesløse redskab i deres grådige behov for profit... nå, det blir vildspor, men det er jo rigtigt som grafikeren Thomas Kruse har skrevet på sin plakat: Selve krigen er et masseødelæggelsesvåben

På trods af denne uheldige episode er vi internt enige om at vores udbredte flexibilitet; Alles lige ret til Freden!, stadig er gældende, når det kommer til hvad man må og skal som fredsvagt.

21. SEPTEMBER

En begivenhedsrig dag; FNs Fredsdag, og mens PH stod vagten først på eftermiddag, så han en fyr stå og rode i vores ting, mens han selv stod og talte med nogle 'fredskunder'. Derefter har vi ikke kunnet finde vores vagtbog; vores dagbog, for indeværende kvartal, altså siden 1. juli. Øv! På den anden side er det første gang siden sommeren 2002 hvor vi desværre mistede vol. 2, og vi har heller ikke i arkiverne de allerførste kinabøger der blev ført inden første vagtbog kom på banen marts 2002.

Kristian stod vagten ved lukning kl 16 og ville lige vise Doris og mig hvordan han har lært sig at folde de to bannere; hermed givet videre

FREDSRUNDFART

Og så sku vi over i Havnegade til dagens smukke clue; vores Fredsrundfart. Det var Jessies vision... som blev hyldet hele vejen rundt, og så hang hun jo på den :-)

Fredsministerium havde i år ikke arrangeret noget på dagen, men kom til at stå som medarrangører, ligesom Tid til Fred. (Hvem der blev inviteret hvordan som medarrangører ved jeg ikke)

Først blev invitationerne til turen holdt internt. Jeg var (som før) jubeloptimistisk, synes det var årets gode ide, og troede der ville blive run på de 114 pladser (?)... vi var dog 'kun' ca 50, resten snød sig for en virkelig god oplevelse i fredens tegn.

Vi ku desværre ikke få en FN kommisær; prøvede Mogens Lykketoft, til at modtage vor lykønskning, men vi sejlede alligevel helt ud til Nordhavn/ Marmormolen/ FN-Byen. Der var let frisk vind derude, men vinden lagde sig siden og som billederne viser havde vi den mest vidunderlige sensommer-aften.

Hvad er det de siger: Flaget står smukkest i modvind, som sagt blæste det en frisk brise fra nord gennem den åbne Nordhavn. Det vil komme for vidt at udtrykke den samlede begejstring i billeder her i Nyhedsbrevet, så jeg henviser til facebook hvor forskellige har lagt billeder, mine ligger [her](#) (og det håber jeg de blir ved med)

Der blev agiteret på Papirøen hvor der var fyldt med café-/sommerliv og nogen tog et billede af os ovre fra Skuespilhuset.

Da vi hen ad 7 nåede til Den Sorte Diamant fremtryllede Jessie et omfattende vegetarisk måltid som hun og Eileen (her i billedet) havde kreeret... totalt velorganiseret arrangement.

Med dette finurlige billede (kan du regne den ud?) slutter jeg reportagen fra dagen.

Det sidste vi gjorde efter vi var landet i tussmørke tilbage ved Havnegade var at danne et FRED-tegn på slotspladsen med levende lys og fotografere det fra Tårnet. Udråbstegnet kom til at følge en af pladsens linier istedetfor ordets linier.

OMBYGNING

Måneder kommer og går, og FredsVagten klarer udfordringerne med innovativ opfindsomhed. Nu kommer den næste udfordring da hele slotspladsen åbenbart ska bygges om <https://www.magasinetkbh.dk/indhold/christiansborg-slotsplads-sikring> gad vide hvad der da blir vores lod.

Med fredsommelige hilsner og lidt bedre humør
Bo

